

nežádali nejprve zrušení smlouvy, nýbrž přímo se domáhali vyklizení najatého předmětu.

Ale dovolání nemá pravdu ani potud, pokud tvrdí, že tu nebylo podmínek pro předčasné zrušení smlouvy podle § 1118 obč. zák., neboť magistrát hlavního města Prahy nařídil zbourání budovy, v níž jsou najaté místnosti, a správnost a platnost tohoto nařízení přezkoumávati nespadá do příslušnosti soudu.

Čís. 11189.

Zažalovány-li kromě nepatrné pohledávky i úroky z jiných pohledávek, jest je při výpočtu hodnoty sporu připočísti k žálované nepatrné pohledávce.

Nelze ponechat libovůli žalobce, zda chce sporný nárok, pokud tím nezasahuje do věcné soudní příslušnosti, projednati v řízení pro věci nepatrné či v řízení řádném. Jest věcí soudu, by podle obsahu žaloby zahájil řízení odpovídající žalobnímu nároku. Vyšší stolice rozhodují, zkoumajíce otázku, zda jest opravný prostředek k nim vznesený přípustný, samostatně o tom, zda nastaly předpoklady pro řízení ve věcech nepatrných.

Usnesení, že spor bude projednán jako nepatrný, nelze napadati samostatným opravným prostředkem, ovšem ale v odvolání z rozsudku.

(Rozh. ze dne 24. listopadu 1931, R I 615/31.)

Žalobce zažaloval peníz Kč 206'92 s 10% úroky od 21. června 1927 z Kč 20.000 do 9. února 1928, od 26. dubna 1928 z Kč 20.000 do 3. května 1928, od 26. dubna 1928 z Kč 20.206'92 do 13. května 1929, od 13. května 1929 z Kč 206'92 do dne zaplacení, později omezil žalobní nárok o 221 Kč a při roku dne 10. října 1930 jen na úroky a útraty. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, odvolací soud odmítl podle §§ 471 čís. 2, 473, 474, druhý odstavec, c. ř. s. žalobcovo odvolání jako nepřipustné, máje za to, že jde o věc nepatrnou.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil odvolacímu soudu, by, nehledě k důvodu, pro který odvolání odmítl, o něm dále jednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Oba nižší soudy vycházejí z nesprávného názoru, že Kč 206'92 jest jistinou a všechny žálované úroky že jsou jejím příslušenstvím. Přehlízejí, že příslušenstvím jistiny Kč 206'92 mohou býti jen úroky z této částky, jak jsou uvedeny na konci žalobní prosby, nikoliv však úroky ostatní, které tvoří zvláštní pohledávky, jež jest při výpočtu hodnoty předmětu sporu k částce 206'92 Kč připočísti, takže hodnota sporu převyšuje 300 Kč. Žalobce měl při správném počítání své pohledávky a při účtování platů žalovaným konaných započítati konané platy nejprve na

úroky a pak teprve na jistinu (§ 1416 obč. zák.). Kdyby byl tak počítal, byl by musel zažalovati jako zbytek jistiny peníz převyšující 300 Kč. Když to však neučinil, jest úroky, pokud nejsou počítány z jistiny 206'92 Kč, počítati jako samostatné pohledávky (§ 55 j. n.). Nelze ponechat libovůli žalobce, zda chce sporný nárok, pokud tím nezasahuje do předmětné soudní příslušnosti, projednati v řízení bagatelním, či řádném a dle toho pak připraviti žalovaného o možnost použití opravných prostředků v plné míře. Jest věcí soudu, by podle obsahu žaloby zahájil řízení žalobnímu nároku odpovídající, to tím spíše, an i žalovaný proti neprávem zahájenému řízení důvodně brojí (srovnej též rozhodnutí nejvyššího soudu čís. 1942, 10.398 sb. n. s.). Vyšší stolice pak rozhodují, zkoumajíce otázku, zda jest opravný prostředek k nim vznesený přípustný, samostatně o tom, zda nastaly předpoklady pro zvláštní předpisy o věcech nepatrných (rozh. čís. 34 sb. n. s. civ.). Pokud odvolací soud má za to, že žalovaný v odvolání opožděně napadá usnesení soudu první stolice z 18. února 1930, jímž byl zamítnut i jeho návrh, aby se ve sporu pokračovalo v řízení řádném, nikoliv bagatelním, nelze mu přisvědčiti. Proti usnesení, že spor bude projednán jako bagatelní, není samostatného opravného prostředku (§ 517 c. ř. s.), usnesení to však může býti napadeno v odvolání z rozsudku, neboť podléhá přezkoumání soudem odvolacím (§ 462 odst. 2 c. ř. s.). Názor odvolacího soudu, že by stížnost proti usnesení soudu první stolice z 18. února 1930 byla přípustná podle ustanovení § 517 čís. 1 c. ř. s., nemá opory v doslovu zákona, neboť oním usnesením nebylo odepřeno ani zahájení zákonného řízení o žalobě ani pokračování v tomto řízení.

Čís. 11190.

K povolení exekuce podle § 72 (1) zákona o pensijním pojištění soukromých zaměstnanců ve vyšších službách ze dne 21. února 1929, čís. 26 sb. z. a n., stačí, že výkaz nedoplatků jest opatřen doložkou vykonatelnosti, připojenou vymáhajícím náhradním ústavem.

(Rozh. ze dne 24. listopadu 1931, R I 653/31.)

Soud první stolice povolil exekuci na základě vykonatelného výkazu nedoplatků náhradního ústavu pensijního pojištění. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Z ustanovení § 72 zákona ze dne 21. února 1929, čís. 26 sb. z. a n. vyplývá, že vykonatelné výkazy nedoplatků jsou exekučním titulem, a to i výkazy všeobecného pensijního ústavu, i výkazy náhradních ústavů. Co se však týče připojení doložky vykonatelnosti, jest v tomto zákoně jen ustanoveno, že jsou k tomu povolány příslušné úřadovny. Takovéto úřadovny jsou však podle § 76 e) cit. zák. zřízeny jen při všeobecných pensijních ústavech, majících veřejnoprávní povahu, a již z toho vychází na jevo, že ohledně náhradních ústavů citovaným zákonem nebylo na dosavadním právním stavu ohledně těchto náhradních ústavů nic změněno a že tedy i nadále